

Ważność Zebrań Świadectw

Nie mamy bowiem arcykapłana, który by nie mógł współczuć ze słabościami naszymi, lecz doświadczonego we wszystkim, podobnie jak my, z wyjątkiem grzechu – Hebr. 4:15.

W Stanach Zjednoczonych zbory generalnie podążają za wzorem zebrań zalecanych przez Pastora Russella w VI Tomie „Wykładów Pisma Świętego”.

1. **Badania tematyczne o naukach, prorocत्वach oraz o rozwoju charakteru.** Głównie odbywają się one w formie wykładów braci starszych. W wielu przypadkach później jest także czas na pytania dotyczące omawianego tematu w wykładzie.
2. **Badania tematyczne, w których wszyscy uczestnicy mogą dobrowolnie brać udział poprzez komentarze, wersety czy też pytania.** Badane tematy pochodzą z pism Pastora Russella i z Pisma Świętego, do których przewodniczący brat zadaje pytania, aby mogły być przygotowane i rozdane kilka dni przed badaniem. Ten typ zebrań jest szczególnie pomocny w złożonych tematach, takich jak chronologia czy prorocत्वa. Większość zborów ma przynajmniej jedno, lub jeżeli to możliwe, dwa takie badania tygodniowo. Bracia starsi mówią niewiele w takich badaniach, przeważnie zadają pytania i nakierowują badanie w ten sposób, aby poruszyć pomocne zagadnienia.
3. **Zebrania w celu omówienia tematów, w którym są różnice wierzeń lub opinii.** Głównie odbywa się to poprzez wspólne spotkania z kilkoma zborami, raz lub dwa razy w roku. Pytania bardziej kontrowersyjnej natury są zadawane i omawiane z różnych punktów widzenia. Nie jest konieczne, aby dojść do wniosku, który pogląd jest „właściwy”, lecz aby zrozumieć punkt widzenia innych i przyczynę różnic.
4. **Zebrania świadectw, podczas których jest modlitwa, oddawanie czci i świadectwa, najlepiej przez każdego uczestnika.** Choć te zebrania są wymienione jako czwarty rodzaj spotkań, Pastor Russell uważał je za najważniejsze. W wielu zborach zebrania świadectw mają miejsce przynajmniej raz w miesiącu, a w niektórych nawet co tydzień. Te zebrania mogą być oparte na artykułach z Reprintów lub na tekście z „Manny” z czwartku ubiegłego tygodnia.

Dlaczego zebrania świadectw?

Nasza społeczność posiada dziś skarbnicę wiedzy. Istnieje wiele tłumaczeń Biblii, zarówno w druku jak i formie elektronicznej. Istnieją pomoce w badaniach, takie jak konkordancje, leksykony, komentarze. Jest wiele publikacji Badaczy Pisma Świętego na wiele tematów. Nigdy nie było takiego okresu w historii Kościoła, aby istniało tak wiele materiałów do badania i towarzyszący stały napływ nowych materiałów. Ktoś może być tak całkowicie pochłonięty badaniem, że staje się to jego niemalże jedynym działaniem w chrześcijańskim życiu. To może stworzyć intelektualnego chrześcijanina bez współczucia. Tak jak Pastor Russell napisał w VI Tomie, możemy mieć „wielkie głowy, a małe serca”. Jak napisano w tematowym wersecie, Jezus był dotknięty problemami i trudnościami w codziennym życiu tych, którzy za Nim podążali.

Stąd zebrania świadectw, połączone z oddaniem czci, powinny stać się częścią naszych regularnych zebraniowych aktywności. Jednakże te zebrania świadectw nie powinny być poświęcone na przywoływanie naszych pierwszych doświadczeń poznania Prawdy i braci, lecz codziennych doświadczeń w naszym poświęconym życiu. Opowiadając te doświadczenia braciom mamy sposobność podzielenia się naszymi błogosławieństwami, naszymi próbami i trudnościami, jakie napotykamy w przezwyciężaniu świata, ciała i Szatana (Efezj. 6:12). Nasze zeznania nie powinny mieć na celu wzbudzenia współczucia u braci, lecz by pomóc innym, którzy mają podobne doświadczenia. Mogą także zachęcić, aby znaleźć innych, którzy walczą z podobnym problemem w swym chrześcijańskim życiu. Mogą dotrzeć i rozwinąć wyjątkową więź w celu wytworzenia wsparcia koniecznego do przejścia danej próby.

Te zebrania pozwalają osobom zeznającym się zrozumieć, że nie są w tym sami. W dzisiejszym świecie są dostępne grupy wsparcia, aby pomóc jednostkom, które są dotknięte problemami. W wielu przypadkach, uczestnicy mogą usłyszeć: „Gdyby ktoś mi wcześniej pomógł – kiedy potrzebowałem wsparcia – nie miałbym teraz tych doświadczeń”. Radzenie sobie z problemem staje się łatwiejsze, jeżeli inni wyznają swoje własne niedociągnięcia czy też zwycięstwa w radzeniu sobie z problemami takimi jak uzależnienia, nadużycia lub śmierć małżonka czy dziecka. Dla braterstwa, regularne zebrania świadectw w zborach, jeśli są przeprowadzane starannie, pozwalają na wyrażenie się poprzez modlitwę, hymny, odczytanie biblijnych wersetów i innych metod, są one odpowiednikiem grupy duchowego wsparcia. Dodatkową korzyścią jest to, że duch

zdrowego zmysłu prowadzi nas w wybranym przez Boga kierunku.

Nasza odpowiedzialność w słuchaniu

Pod koniec Wieku Ewangelii istnieje wiele niezwykłych wyzwań dla naszego chrześcijańskiego biegu. Kiedy słyszymy zeznania innych, którzy mogli skorzystać z naszych osobistych doświadczeń, możemy zrozumieć, jak Jezus może współczuć z naszymi słabościami. Jak On, my również możemy pomóc poprzez wrażliwość i współczucie dla dobra całego Ciała, nawet tych, których osobiście nie znamy. Możemy być narzędziami w przynoszeniu ulgi. Poza tym będzie mniej prawdopodobne, że jednostki, które zostały bardzo doświadczone, będą szukały pocieszenia w innych źródłach niż zbór.

Podczas swojej służby, Jezus nie tylko przez nauki, ale także Swoim przykładem pokazał jak pomagać wielu ubogim, całemu wzdychającemu stworzeniu. Bycie w Prawdzie nie jest tylko zrozumieniem nauk, czynieniem wielkich uczynków lub radowaniem się w nadziei naszego przyszłego wywyższenia w chwale z naszą umiłowaną Głową. Jest to również służba pocieszenia.

Dążmy więc do tego, co służy ku pokojowi i ku wzajemnemu zbudowaniu – Rzym. 14:19.

Jedni drugich brzemiona noście, a tak wypełnicie zakon Chrystusowy – Gal.6:2.

Ale napominajcie jedni drugich każdego dnia, dopóki trwa to, co się nazywa „dzisiaj”, aby nikt z was nie popadł w zatwardziałość przez oszustwo grzechu – Hebr. 3:13.

Powinniśmy patrzeć na społeczność nie jako na okazję, by wyłożyć swój własny punkt widzenia, ale jako okazję do dzielenia się radościami i brzemionami z braćmi. Wysłuchiwanie potrzeb powoduje, że my sami potrzebujemy mniej. Musimy zadać sobie pytanie: „Czy jestem bratem/siostrą o wielkim sercu czy o wielkiej głowie?”

Zatem w jaki sposób zachęcić innych do dzielenia się swoimi doświadczeniami bez obaw odbicia się echem? Musimy stworzyć atmosferę w zborze, w której nie będzie miejsca na duchowy „kaftan bezpieczeństwa” u braci. Jeżeli będziemy bardziej wyrozumiali, będzie więcej możliwości, by wpłynąć na innych we właściwym kierunku. Gdy mówimy świadectwo, odślaniamy się, poprzez dzielenie się faktem, że mamy problemy i trudności w naszym życiu. To może być trudne na

początku, ale gdy skończymy, możemy poczuć się wolni od ciężaru oraz odczuć ulgę. Możemy zdobyć zaufanie innych, którzy z kolei będą ufać nam w swoich trudnościach. Jednocześnie nie powinniśmy zrzucić naszych kłopotów na braci i oczekiwać od nich, że pomogą nam się ich pozbyć. Jeśli sami spowodowaliśmy trudności w naszym życiu przez złe decyzje, nie powinniśmy oczekiwać, że bracia rozwiążą nasz problem. Jednakże możemy zasięgnąć rady, w jaki sposób rozwiązać go najlepiej. .

Poprzez świadectwa, uczymy się doceniać tych, których być może nie ceniliśmy wcześniej. Paweł powiedział Filemonowi:

aby wiara twoja, którą wyznajesz wespół z nami, pogłębiła poznanie wszelkich dobrodziejstw, jakie mamy w Chrystusie. Miałem bowiem wielką radość i pociechę z miłości twojej, ponieważ serca świętych przez ciebie, bracie, zostały pocieszone – Filem. 6:7.

Definicja docenienia to „wzrosnąć na wartości”. Musimy dać innym do zrozumienia, że są dla nas cenni. Słuchanie ich własnych doświadczeń może nam w tym pomóc.

Kiedy Jezus poszedł do Betanii siedem dni przed ukrzyżowaniem, przebywał w domu Łazarza, Marii i Marty. To właśnie tam znalazł swoje największe pocieszenie, gdy tego potrzebował. Na początku służby Jezusa, znaleźli oni cel w Jego słowach, a na końcu jego służby, Maria namaściła stopy Jezusa, doceniając w ten sposób Jego charakter i Jego słowa pocieszenia. Kiedy zyskamy wgląd w życie naszych braci oraz ich sposób myślenia, lepiej możemy docenić ich kroki na drodze poświęcenia. Świadectwa pomagają nam uzyskać taką wiedzę. Możemy namaścić im nogi poprzez zachęcanie naszym własnym działaniem (przytulenie lub uścisk dłoni) i słowa (modlitwa za nich). Niech każdy z nas stara się wykorzystać możliwości do dzielenia się własnymi doświadczeniami na drodze i czekać z niecierpliwością na wysłuchanie przeżyć innych. W ten sposób będziemy postępować zgodnie z radą apostoła Pawła:

Dlatego napominajcie się nawzajem i budujcie jeden drugiego, co też czynicie – 1 Tes. 5:11.

Griehs Len (USA)